

Arrest

nr. 178 252 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat L. VERHEYEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan. In het kader van zijn vorige, tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 december 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat, net zoals bij zijn eerste asielaanvraag, geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaringen een Rohingya te zijn uit Myanmar. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen

bij 's Raads arrest nr. 122 001 van 31 maart 2014 met toepassing van artikel 39/59, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw worden geweigerd omdat, zo stelt de commissaris-generaal, het paspoort dat hij in het kader van zijn derde asielaanvraag voorlegt nog steeds niet voldoende is om aan te tonen dat hij een Rohingya is uit Myanmar. De commissaris-generaal oordeelt op grond van verschillende vaststellingen alsook de informatie waarover hij beschikt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij het paspoort op legale wijze heeft verkregen. Hieruit volgt, zo luidt de beslissing vervolgens, dat dit paspoort geen enkel bewijs levert dat verzoeker van Myanmar is, laat staan dat hij een Rohingya is. Er kan, zo wordt vastgesteld, nog steeds geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering een Rohingya te zijn uit Myanmar. Verzoeker geeft dan ook, zo stelt de commissaris-generaal, geen zicht over zijn nationaliteit en identiteit en maakt het aldus voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om een correcte inschatting te maken of hij eventueel nood heeft aan internationale bescherming. De overige door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de vaststellingen van de commissaris-generaal waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, welk dan ook."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 september 2016, voert verzoekende partij aan dat zij eindelijk haar paspoort heeft bovengehaald en dat dit nu plots niet aanvaard wordt als bewijs van haar identiteit, nationaliteit en etnie als Rohingya, omdat zij in het verleden reeds valse documenten zou hebben gebruikt. Verzoekende partij vervolgt dat zij inderdaad al lang in Bangladesh verbleef, maar dat dit niets afdoet van haar Rohingya etnie. Verzoekende partij stelt voorts dat haar relaas opnieuw had moeten bekeken worden in vergelijking met de gegevens van haar paspoort, wat niet is gebeurd. Zij besluit dat zij een regularisatie had aangevraagd en is van mening dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden voor een grondig onderzoek.

De Raad wijst erop dat geenszins louter omwille van het feit dat verzoekende partij in het verleden - hetgeen zij overigens tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van onderhavige asielaanvraag met betrekking tot een van die eerder bijgebrachte stukken uitdrukkelijk aan- en toegaf-valse documenten heeft gebruikt, doch wel op grond van het geheel van de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing, welke niet worden ontkracht of weerlegd of in een ander daglicht worden gesteld. Door de commissaris-generaal wordt *in casu* vastgesteld en geoordeeld dat het door verzoekende partij bij haar huidige derde asielaanvraag neergelegde paspoort en haar verklaringen hieromtrent niet (voor waar) aanvaard kunnen worden, en dat het hoe dan ook nog steeds niet voldoende is om aan te tonen en het paspoort geen bewijs levert van haar verklaring een Rohingya te zijn uit Myanmar. Verzoekende partij geeft louter aan en te kennen het hiermee niet eens te zijn, doch zij beperkt zich tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter concrete en valabele elementen aan te halen die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de verschillende vaststellingen die de commissaris-generaal alzo deden besluiten.

Verzoekende partij beperkt zich ook voorts tot louter algemene opmerkingen, zoals o.a. de opmerking dat zij een regularisatie heeft aangevraagd, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 21 september 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS